

La tendra devoció de Francesc a la Mare de Déu

» aquesta imatge parla

Populi Romani, a la basílica de Santa Maria la Major. I en retornar del viatge, abans d'anar al Vaticà, va voler anar a fer una pregària davant d'aquesta imatge, molt venerada pels romans. A més, va tenir un gest filial i ben simpàtic de bon fill que torna a casa: va deixar sobre l'altar —com mostra la foto— una pilota de platja i una samarreta de la JMJ que havia portat de Rio de Janeiro. Com es recordarà, també va pregar davant d'aquesta imatge de Maria el passat 14 de març, l'endemà de la seva elecció.

► Un dels trets del papa Francesc és la seva tendra devoció a la Mare de Déu. Un exemple recent: abans de marxar cap a Brasil per presidir els actes de la Jornada Mundial de la Joventut, va anar a resar davant la imatge de

santa Maria *Salus*

GLOSSA

I la cua continua

Aprop de casa hi ha un supermercat gran, amb una àmplia oferta. Molt moviment de persones que surten proveïdes de queviures durant tot el dia. Al vespre, quan falta mitja hora per al tancament, es forma una cua de gent de totes les edats: mares amb fills petits o adolescents, algunes persones grans, altres de mitjana edat; no hi falten, tampoc, joves. Molts són com tu i com jo: no fa gaire temps que encara treballaven o cobraven el subsidi d'atur. A d'altres la vida al carrer se'ls comença a veure en la mirada, en el raonament i en la parla. No és una cua de potencials clients de darrera hora. D'ordinari amb discreció, en ocasions amb alguna discussió, esperen pacientment el moment en què els treballadors del supermercat trauran, en acabar la jornada, el dipòsit amb les deixalles, amb els productes caducats o que han perdut presència... És el seu recurs per subsistir. No passa dia tampoc en què en els meus desplaçaments a peu no trobi, tres o quatre vegades, persones que amb un carro van recollint cartons, metalls... dels contenidors situats a la via pública. És la seva font d'ingressos.

Les situacions angoixants continuen, creixen en nombre, afectant

cada vegada més persones. L'allargament de la situació de crisi —que no podem ignorar que s'agreuja per a molts i que augmenta amb noves incorporacions—, no pot convertir-se en una *normalitat* amb la qual cal conviure. La situació de moltes persones, germans i germanes que viuen en la pobresa o molt a prop d'ella, no ens permet refugiar-nos en la confortable comoditat que defuig problemes, maldecaps i renúncies personals. Acollir, compartir, donar... no significa quedar-nos buits, ans al contrari, ens omple de l'amor del Senyor, font de joia, de pau i d'esperança. L'amor al proïsme, que és amor a Déu, no és exclouent, és integrador. Lluny de qualsevol egoisme, ens crida a estimar de debò. Que l'amor obri pas a les obres: aportar queviures al Banc dels Aliments, fer donatius en metàl·lic, col·laborar amb Càritas o amb alguna entitat que lluita contra la marginació... «Si algú afirmava: Jo estimo Déu, però no estima el seu germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu» (1Jn 4,20). La cua continua. És qüestió de respondre des de l'amor i la fidelitat a Jesús.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: per què no creuen?

Com interpretar el fenomen de la descreença? Uns detecten un buit de Déu en la cultura i ho consideren una malaltia social greu; uns altres observen aquest buit de Déu en la persona i afirmen ser la causa d'un sentiment que experimenta l'ésser humà contemporani: la profunda solitud.

«Un home sol és sols home. I aquesta solitud opera la seva deprecació i depravació màximes, perquè l'ésser humà ha estat creat per a la companyia i la plenitud divines... És essencial a l'home limitat comptar amb allò il·limitat; és essencial a l'ésser personal comptar amb l'Altre, que el constitueixi en el seu ser relacional, dialogal i personalitzat.»

Així s'expressava el teòleg espanyol Olegario González de Cardedal, en el llibre *Mare, mort*, que va escriure com a fruit de la seva experiència, el seu pensament i la seva espiritualitat, davant la mort de la seva mare. Ell està plenament convençut que l'ésser humà, des dels orígens, és a dir, en el seu ser més profund i íntim, està fet per a l'amor sense límits i que la persona és de fet interpel·lada per aquest amor per Déu. Si hom no n'és conscient o el rebutja, sofrirà la major solitud. Podrà sobreviure, però a costa de mantenir-se «entretingut», anant d'un amor a un altre, acumulant «amors» o mitificant algun amor humà, com si no tingués límit. O potser podrà anar fent, sofrint una tristesa fonamental, amagada, compensada de tant en tant amb petites alegries que li proporciona la vida...

Llavors, si això és així, ens podem preguntar, «per què no creuen els qui es declaren ateu o agnòstics?» Respondre exigiria un llarg i prolix estudi. Molts autors s'han dedicat a investigar l'assumpte, des de molt diversos punts de vista. Aquí en tenim prou amb fer algunes observacions, en to de conversa amigable. Abans de res, deixem ben clar que acceptem l'existència d'ateus o agnòstics sincers, profunds i que poden donar raó de la seva postura. Desgraciadament no són la majoria.

Seguint la lògica del que hem dit, hem d'observar que acceptar haver estat creats per a l'amor total i ser-ne conseqüents, no és tan espontani ni tan fàcil. El més normal és que aquesta necessitat d'estimar i ser estimat sigui satisfeta amb succedanis. F. Dostoievski, en la seva novel·la *L'adolescent*, va afirmar obertament que l'ateisme o la descreença en general era sense més una idolatria, és a dir, estimar quelcom humà, com si fos Déu:

«Viure sense Déu és un pur sofriment... Els ateu són idòlatres, no són gent sense Déu.»

Llavors, quan algú ens diu que no creu en Déu, podríem preguntar-li «i, llavors, quin és el teu déu?», que seria els mateix que dir-li, «què és el que més cerques, en què recolzes la teva vida, quin és el teu desig més vehement, a què estàs disposat a sacrificar els teus esforços, on radica la teva felicitat?...» El segon pas seria esbrinar si això en què creu realment pot ser la font de la seva felicitat.

El famós psicòleg i articulista José Antonio Marina, criticant la postura d'Harold Bloom en el seu estudi sobre *La religió a Estats Units*, segons la qual la religió no és més que una experiència poètica passatgera, va arribar a afirmar:

«Ens escandalitzaria que algú presumiblement culte despatxés tota la història de l'art i de la literatura dient que eren escombraries. Tot i així, acceptem amb gran tranquil·litat que es digui el mateix de les religions, la qual cosa sembla una mostra d'analfabetisme més que de sensatesa.»

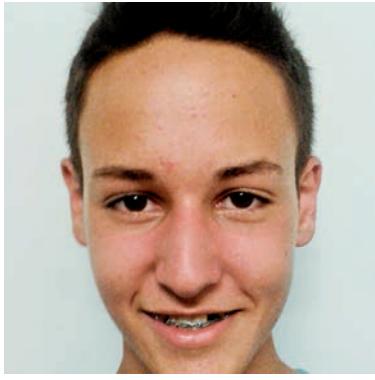
Creure en Déu és quelcom absolutament seriós i decisiu en la vida. Més encara, és l'única cosa seriosa i decisiva a la vida. Perquè tota la resta rep d'aquesta fe llum i veritat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

ABRAHAM ESTAFANELL

El silenci a internet

L'Abraham Estafanell té 17 anys i és fill d'una família amb sordesa en els pares, en un dels avis i en el germà. Col·labora com a escolà i lector en la celebració eucarística amb Llengua de Signes de cada dissabte (18.30 h) a la Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona. Aquestes misses es poden veure, a partir del dissabte a la nit, a www.nazaret.tv i www.pastoraldelsord.org. L'Abraham va participar en el darrer Encuentro Nacional de la Pastoral del Sord, celebrat a Santander.

Què s'ofereix al web de la Pastoral?

Materials que s'han anat elaborant al llarg dels anys per a l'atenció pastoral de les persones sordes. Cada setmana es penegen totes les lectures de la missa dominical adaptades, els vídeos de les misses... Amb motiu de l'Any de la Fe, també s'ha millorat l'adaptació dels resums de la primera part del nou *Catecisme*, sobre el Credo.

Com valoren la darrera trobada de Santander?

Molt positivament. Va ser una trobada en la qual els sords d'aquí vam poder contactar amb sords d'arreu d'Espanya. Una oportunitat anual de conèixer uns dies de creixement espiritual i humà, compartint experiències molt diverses.

Com es viu la fe des del silenci i com ajuda internet?

La fe en el món del silenci es viu d'una manera diferent, des d'un punt més íntim i humil. Les noves tecnologies —sense necessitat de l'oïda— fan que les persones que no poden apropar-se a unes realitats pastorals amb llengua de signes, des de casa, puguin rebre més informació i formació i, per exemple, entendre millor les misses d'oïents quan hi participin.

Oscar Bardají i Martín

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Les queixes que els pobres fan a Déu (1)

En aquesta paràbola també se'ns presenten dues figures oposades: el ric lliurat a la disbaixa i el pobre que ni tan sols podia atrapar les engrunes que els golafres feien caure de la taula, segons el costum d'aquell temps de netejar-se els dits amb pa i després tirar-lo a terra. Com a fons que ens pugui orientar en la interpretació d'aquesta paràbola, podem agafar tota una sèrie de salms que expressen les queixes que els pobres fan a Déu, els quals, malgrat la seva fe i obediència a la Llei, no obtenen més que desgràcies, mentre que els cínics que menyspreen Déu no tenen més que bona sort i frueixen de tots els béns desitjables sobre la terra.

Llätzer és un d'aquests pobres que aixequen la seva veu, amb les paraules, per exemple, del salm 44: «Has fet de nosaltres l'escarni dels veïns, la befa i la burla dels pobles que ens envolten... És per tu que morim cada dia i ens tenen com anyells duts a matar.»

La literatura sapiencial primitiva d'Israel havia tingut per principi que Déu recompensa el just i castiga el malvat, és a dir, que pecat i desgràcia, justícia i felicitat es corresponen. Almenys després de l'exili, comença a trontollar aquesta veritat. I això no només perquè el poble d'Israel en conjunt va patir més que els altres pobles del voltant de l'exili que els oprimien, sinó també en la vida privada es comparava que el cinisme es recompensa i que el just ha de patir en aquest món.

En el llibre dels salms i en els llibres sapiencials més tardans ja es noten els intents de comprendre millor aquesta contradicció d'un Déu aparentment injust o absent.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

¡Ya lo tenemos aquí!

Cuando nace su primer hijo, además del lógico estallido de alegría, se produce en su casa una poderosa explosión nuclear. Sí, una gran explosión. Porque el núcleo familiar original, constituido por usted y su pareja, que forman la *pareja conyugal*, explota y se transforma en algo muy diferente. ¡Su paisaje familiar ha cambiado radicalmente!

Ha surgido en escena un nuevo elemento, el hijo. Y este nuevo protagonista ha dado lugar a la aparición de una nueva estructura familiar, la *pareja parental*, es decir, lo que a partir de ahora ustedes serán con su ejercicio como padres.

En realidad, con esta *explosión nuclear* se han producido dos nacimientos en la familia. El ser que acaba de nacer necesita que la pareja conyugal le haga un sitio, para tener su espacio para crecer sin apretujones, y al mismo tiempo habrá que encontrar un nuevo sitio para la pareja parental que también acaba de nacer y también necesita crecer sin estrecheces en su nuevo y apasionante cometido de padres. A partir del nacimiento del hijo, se evidencian dos vínculos entre el hombre y la mujer: el *conyugal* (que ya existía) y el *coparental* (recién estrenado). Son dos formas de hacer que están muy próximas, pero que tienen sus reglas de actuación bien diferenciadas.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Les tres façanes

L'arquitectura de Gaudí no és esteticista, sinó netament espiritual, segons l'espiritualitat de la mística cristiana, la qual s'orienta tota ella a Jesucrist. Per això les tres portalades d'entrada a la Sagrada Família corresponen als tres grans moments de la vida terrenal i celestial de Jesús: la seva encarnació (façana del Naixement), la seva mort, resurrecció i ascensió (façana de la Passió) i el seu retorn a la fi dels temps com a jutge de vius i de morts que realitza la promesa de la benaurança eterna (façana de la Glòria).

Des de fora, la Sagrada Família és, des de bon començament, un massís de muntanyes, amb pics, crestes i un punt culminant, que correspon a la torre central, la torre de Jesucrist. En la Sagrada Família la verticalitat s'imposa sobre l'horitzontalitat, tant a dintre com a fora. És un edifici pensat per *pujar*, per ascendir, com si la Jerusalem de la terra hagués d'enlairar-se cap al cel i convertir-se en la nova Jerusalem, la ciutat que és el tron de Déu i l'Anyell, del Pare i del seu Fill Jesucrist (Ap 22,3).

Jordi Bonet / Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

30. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / SI 101 / Lc 9,46-50]. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. □ Dimarts [Za 8,20-23 / SI 86 / Lc 9,51-56]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / SI 136 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dijous (Lleida) [Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / SI 18 / Lc 10,1-12]. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. □ Divendres [Ba 1,15-22 / SI 78 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Dissabte [Dt 8,7-18 / SI: 1Cr 29,10.11abc.11d-12a.12bcd / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ † Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3;2,2-4 / SI 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engraixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos. R.

El Senyor guarda els forasters, / manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

(1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irreprensible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor.

Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nàfrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames". Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre."

El ric digué: "Llavors, pare, et prego que m'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments". Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin". El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran". Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer".»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Así dice el Señor todopoderoso: «Ay de los que se fían de Sión, confían en el monte de Samaria. Os acostáis en lechos de marfil, tumbados sobre las camas, coméis los carneros del rebaño y las terneras del establo; canturreáis al son del arpa, inventáis, como David, instrumentos musicales, bebéis vinos generosos, os unguís con los mejores perfumes, y no os doléis de los desastres de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los cautivos. Se acabó la orgía de los disolutos.»

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Él mantiene su fidelidad perpetuamente, / él hace justicia a los oprimidos, / él da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, practica la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la delicadeza. Combate el buen combate de la fe. Conquista la vida eterna a la que fuiste llamado, y de la que hiciste noble profesión ante muchos testigos.

En presencia de Dios, que da la vida al universo, y de Cristo Jesús, que dio testimonio ante Poncio Pilato con tan noble profesión: te insisto en que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche, hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que en tiempo oportuno mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único poseedor de la inmortalidad, que habita en una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor e imperio eterno. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteaba espléndidamente cada día. Y un mendigo llamado Lázaro estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que tiraban de la mesa del rico. Y hasta los perros se le acercaban a lamerle las llagas. Sucedió que se murió el mendigo, y los ángeles lo llevaron al seno de Abrahán.

Se murió también el rico, y lo enterraron. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantando los ojos, vio de lejos a Abrahán, y a Lázaro en su seno, y gritó: "Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaro que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas." Pero Abrahán le contestó: "Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en vida, y Lázaro, a su vez, males: por eso encuentra aquí consuelo, mientras que tú padeces. Y además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que no puedan cruzar, aunque quieran, desde aquí hacia vosotros, ni puedan pasar de ahí hasta nosotros."

El rico insistió: "Te ruego, entonces, padre, que mandes a Lázaro a casa de mi padre, porque tengo cinco hermanos, para que, con su testimonio, evites que vengán también ellos a este lugar de tormento." Abrahán le dice: "Tienen a Moisès y a los profetas; que los escuchen". El rico contestó: "No, padre Abrahán. Pero si un muerto va a verlos, se arrepentirán." Abrahán le dijo: "Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no harán caso ni aunque resucite un muerto."»

La paràbola del pobre Llätzer i el mal ric. Pintura de Bulgària

▶ aquesta imatge parla

COMENTARI

Abraham, pare meu, apiada't de mi

En l'evangeli d'aquest diumenge, Jesús ens vol fer conscients de la nostra responsabilitat envers els altres. Ho fa per mitjà d'una paràbola que contraposa la vida i el destí d'un ric anònim i d'un pobre leprós, anomenat Llätzer. Mentre el pobre, per la seva malaltia, viu apartat de la vida social, tot depenent de la caritat i de les almoines dels altres, el ric viu despreocupat, celebrant cada dia festes esplèndides. El contrast no pot ser més gran.

Però la mort, tard o d'hora, acaba assolint tots dos. Més enllà de la mort, el contrast entre ells es manté però capgirat. El pobre és acollit en el si d'Abraham, on, segons la fe bíblica, hi van els justos per com-

partir la vida benaurada del patriarca del poble jueu. Aquesta afirmació degué sobtar, sens dubte, els oients de Jesús, perquè en la mentalitat popular de l'època, Llätzer, essent pobre i alhora leprós, podria ben bé ser considerat castigat per Déu i, per tant, pecador. A més, si ha estat acollit amb Abraham no ho ha estat amb motiu de l'acompliment escrupolós de la Llei de Moisès, sinó per pura misericòrdia de Déu i del patriarca.

D'altra banda, el ric, aparentment beneït per Déu en vida, es troba en un lloc de turments. El benestar se li ha transformat en dolor.

Llavors demana misericòrdia a Abraham i no n'obté, donat que el pas d'un lloc a un altre és infranquejable. I és aleshores quan es compadeix... dels

seus! Perquè encara viu encerclat en els propis interessos.

La Llei de Moisès i els profetes bíblics ens parlen de misericòrdia i de responsabilitat de Déu envers els seus que pateixen, però també ens demanen aquesta mateixa responsabilitat envers el nostre proïsme, com ja hem vist, fa setmanes, en la paràbola del bon samarità. Mentre som en aquesta vida tenim encara temps per posar-ho en pràctica.

Vivim massa pendents del nostre benestar per adonar-nos que al voltant nostre hi ha gent que només viu de les engrunes que cauen de les nostres taules. Sabem tenir envers ells la mateixa misericòrdia que esperem que Déu tingui amb nosaltres?

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

9è aniversari del bisbe Agustí a la diòcesi. El passat dijous 12 de setembre el bisbe Agustí va presidir l'Eucaristia de les 20 h a la Catedral de Sant Llorenç, com a acció de gràcies, en el dia que esqueia el 9è aniversari de la seva entrada com a bisbe de la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Visita dels representants de Mans Unides a la Casa de l'Església. El passat 10 de setembre el bisbe Agustí va saludar el Sr. Joan Martí i Llobet, nou president de Mans Unides Barcelona des del 6 de juny; el Sr. Josep Maria Oró, representant de l'entitat a l'arxiprestat de Montserrat; i Mn. Antoni Babra, consiliari. Va ser ocasió per fer una coneixença personal i una presentació de l'activitat d'aquesta ONG amb més de 50 anys de vida.

«Un de nosaltres» ha superat ja el milió de firmes d'adhesió. «One of us» (un de nosaltres), és una iniciativa legislativa popular posada en marxa per un grup de ciutadans de diversos països de la Unió Europea per demanar a les institucions comunitàries

VII Trobada diocesana de catequistes i animadors d'adolescents i joves. Un any més, les delegacions diocesanes de Catequesi i de Jovenut treballen conjuntament per a la celebració d'aquesta trobada diocesana, que ja compta amb set anys de tradició, des que va començar com a encontre propi dels catequistes. La cita és a la Casa de l'Església, el proper dissabte dia 5 d'octubre, de 17 h a 21 h amb el bisbe Agustí, que els convoca i envia alhora, en aquest darrer tram de l'Any de la Fe. El programa inclou la visualització del documental «Jo crec», l'Eucaristia i enviament, i un refrigeri de cloenda. La trobada tindrà una continuació per als que treballen en la pastoral amb adolescents i joves, que compartiran el sopar i una estona de treball a partir de les 21 h.

que no destinin diners públics a l'experimentació amb embrions humans. L'acció reuneix la pràctica totalitat de les organitzacions provida i profamília d'Europa. Tot i no ser una campanya institucional, aquesta iniciativa compta amb el vist-i-plau del bisbe Agustí, que al mes de juny va escriu-

re una carta adreçada als rectors informant d'aquesta acció, i també de la resta de bisbes de la Tarraconense. En aquest mes de setembre s'han comptabilitzat ja més d'un milió de firmes, però s'ha marcat l'objectiu d'arribar al milió i mig per a l'1 de novembre. Més informació: www.oneofus.eu.

AGENDA

Iniciant el curs en diversos àmbits diocesans. La Casa de l'Església acull diverses trobades en els propers dies, que vénen a evidenciar l'endegament del curs, propi d'aquest període. Els

agents de Pastoral de la Salut són convocats per la pròpia delegació dimarts 1 d'octubre a les 10 h. Els delegats diocesans es reuneixen dimecres dia 2, a les 16 h. La Delegació d'Ensenyament, convoca els mestres i professors cristians dissabte 5 d'octubre, de 10.30 a 13.30 h. Els preveres i diaques de tota la diòcesi s'aplegaran dimarts 8 d'octubre.

Benedicció del Centre Xamfrà-Taller Sant Miquel, de Sant Feliu de Llobregat. El proper 3 d'octubre a les 12.30 h hi haurà la benedicció de l'edifici per part del bisbe Agustí, i a continuació, la visita a les instal·lacions i el dinar amb els responsables del centre. La Fundació NouXamfrà, que s'ocupa del centre, es dedica a les persones amb discapacitat intel·lectual i les seves famílies.

FORMACIÓ

Inauguració oficial del curs acadèmic de les Facultats de Filosofia i Teologia de Catalunya. 9 d'octubre, a les 10 h, a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona. En primer lloc hi haurà l'Eucaristia a la capella del Seminari, i a continuació, a les 11.15 h l'Acte Acadèmic a l'Aula Magna. El degà de la FFC, Jaume Aymar i Ragolta, i el degà de la FTC, Armand Puig i Tàrrach, faran les memòries corresponents al curs 2012-2013. La lliçó inaugural anirà a càrrec del vicedegà de la FFC, Ignasi Roviró, amb el títol «La bellesa salvarà el món». Per concloure, una intervenció musical a càrrec de la Capella Sacra de Catalunya.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: ¿por qué no creen?

¿Cómo interpretar el fenómeno de la increencia? Unos detectan un vacío de Dios en la cultura y lo disciernen como una enfermedad social grave; otros observan este vacío de Dios en la persona y afirman ser la causa de un sentimiento que experimenta el ser humano contemporáneo: la profunda soledad.

«Un hombre solo es sólo hombre. Y esta soledad opera su depredación y depravación máximas, porque el ser humano ha sido creado para la compañía y la plenitud divinas... Es esencial al hombre limitado contar con lo ilimitado; es esencial al ser personal contar con el Otro, que le constituya en su ser relacional, dialogal y personalizado.»

Así se expresaba el teólogo español Olegario González de Cardedal, en el libro *Madre, muerte*, que escribió como fruto de su experiencia, su pensamiento y su espiritualidad, ante la muerte de su madre. Él está plenamente convencido de que el ser humano, desde los orígenes, es decir, en su ser más profundo e íntimo, está hecho para el amor sin límites y que la persona es de hecho interpelada por este amor por Dios. Si uno no es consciente de ello o lo rechaza, sufrirá la mayor soledad. Podrá sobrevivir, pero a costa de mantenerse «entretenido», yendo de un amor a otro, acumulando

«amores» o mitificando algún amor humano, como si no tuviera límite. O quizá podrá ir tirando, sufriendo una tristeza fundamental, oculta, compensada algunas veces con pequeñas alegrías que le proporcionan la vida...

Entonces, si esto es así, nos podemos preguntar, «¿por qué no creen quienes se declaran ateos o agnósticos?» Responder exigiría un largo y prolijo estudio. Muchos autores se han dedicado a investigar el asunto, desde muy diversos puntos de vista. Aquí nos basta con hacer algunas observaciones, en tono de conversación amigable. Ante todo dejemos bien claro que aceptamos la existencia de ateos o agnósticos sinceros, profundos y que pueden dar razón de su postura. Desgraciadamente no son la mayoría.

Siguiendo la lógica de lo que hemos dicho, hemos de observar que aceptar haber sido creados para el amor total y ser consecuentes con ello, no es tan espontáneo ni tan fácil. Lo más normal es que esta necesidad de amar y ser amado sea satisfecha con sucedáneos. F. Dostoievski, en su novela *El adolescente*, afirmó abiertamente que el ateísmo o la increencia en general era sin más una idolatría, es decir, amar algo o alguien humano, como si fuera Dios:

«Vivir sin Dios es un puro sufrimiento... Los ateos son idólatras, no son gente sin Dios.»

Entonces, cuando alguien nos dice que no cree en Dios, podríamos preguntarle «¿y, entonces, cuál es tu dios?», que sería lo mismo que decirle, «¿qué es lo que más buscas, en qué apoyas tu vida, cuál es tu deseo más vehemente, a qué estás dispuesto a sacrificar tus esfuerzos, dónde radica tu felicidad?...» El segundo paso sería dilucidar si eso en lo cual cree realmente puede ser la fuente de su felicidad.

El famoso psicólogo y articulista José Antonio Marina, criticando la postura de Harold Bloom en su estudio sobre *«La religión en Estados Unidos»*, según la cual la religión no es más que una experiencia poética pasajera, llegó a afirmar:

«Nos escandalizaría que alguien presumiblemente culto despachara toda la historia del arte y de la literatura diciendo que eran basura. Sin embargo aceptamos con gran tranquilidad que se diga lo mismo de las religiones, lo que parece una muestra de analfabetismo más que de sensatez.»

Crear en Dios es algo absolutamente serio y decisivo en la vida. Más aún, es lo único serio y decisivo en la vida. Pues todo lo demás recibe de esta fe luz y verdad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat